Τουλάχιστον, τουλάχιστον

written by Τατούμ Ο'Νηλ | 02.03.2023

Το πρωί κηδεύεις τα παιδιά σου.
Μα συνεχίζεις.
Πας μαγκωμένα στη δουλειά, το βλέμμα σου δεν έχει πια χαμόγελο.

Λες καλημέρες στο ασανσέρ, στο μαγαζί στη γωνία.
Αγοράζεις ένα ζευγάρι παπούτσια, δεν σκέφτεσαι.
Το βράδυ συνεχίζουν τις κηδείες εναλλάξ με τα δικαστήρια.
Θα ήθελες να πιεις κάτι αλλά συνειδητοποιείς ότι δεν έχεις πια γεύση.
Τουλάχιστον, τουλάχιστον κάποιοι προχωρούν.
Και δεν καθρεφτίζονται απλά στις οθόνες.
Τουλάχιστον, τουλάχιστον λες.
Ακόμη τούτη η άνοιξη.
Κι ας θρηνεί ο κούκος μέσα στη νύχτα.